

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab anno Christi 1553. usque ad annum 1557

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1771

VD18 9011857X

§. 11. De Patrum Studio.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66565](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66565)

illorum utilitas spectetur, nonnisi occurrente dubio ad consulendum sunt apti, cum eorum Auctores peregrinis quæstionibus, atque superfluis ejusmodi annotationibus abundant, quas acrioris judicii Scriptores sollicitè declinassent. Alii autem nonnisi curiosas, aut mere grammaticales pertractabant quæstiones, vel quædam discutiebant chronologiæ, aut Historiæ dubia, quæ ad stabilendum dogma, vel instituendos mores nihil conducunt, cum tamen eo unice sacræ colliment literæ, atque ad hunc finem omnes, quotquot ad propriam, vel Ecclesiæ utilitatem huic studio vacare desiderant, tendere deberent: nihilominus alii non desunt Scriptores, quorum commentarii magis sunt solidi, atque inter eos præcipue eminent illi, qui unacum profunda linguarum Orientalium scientia majorem etiam antiquitatis Ecclesiasticæ cognitionem sunt consecuti, quapropter in eorum selectu prudens in discernendo judicium adhibere oportet.

§. XI.

De Patrum studio.

Eædem omnino rationes, quæ assiduum sacrarum literarum studium commendant, illarumque usum nobis, si ita loqui fas est, quotidianum reddere

persuadent, pariter in indagandis Ecclesie Patrum operibus diligentiam deponunt, ut in originalibus eorum textibus laboriose veritas detegi valeat; cum enim in illis continuata traditionum, a quibus sine erroris periculo deviare non licet, successio contineatur, nihil magis necessarium videtur, nisi ut ea, quae Sancti Patres tradiderunt, discutiantur, atque in eorum schola fidei nostrae dogmata addiscantur: quantumvis enim Sacrae Scripturae auctoritas fallere nequeat, ad illius tamen explanationem, nec non horum oraculorum confirmationem requiritur traditio, atque ex ipso odio, quo Protestantes traditionem insectantur, argumentum deduci valet, quod per eam suos errores, ac schismata manifeste condemnata noscant; cunctis enim constat Regulae Vincentii Lirinensis, qui in quinto Ecclesiae saeculo floruit, statuitque, quod id, quicquid semper, ab omnibus & ubique tanquam dogma fuit traditum, tanquam de fide credendum sit: haec autem regula nunquam immutari valet, eo quod tam certum, tamque evidens sit principium, ut quivis, qui ratione pollet, illud admittere compellatur: ut vero haec, vel illa opinio isti regulae omnino consonans, vel haec, aut illae veritates tribus hisce dotibus insignes esse agno-

agnoscantur, constare debet, quod Ecclesie doctrina circa ejusmodi articulum sit constans: porro id quam ratione sciri poterit, nisi Ecclesie Patrum studio incumbatur, ac de sæculo in sæculum illorum hac de re sententia indagetur? Insuper validissima cum hæreticis disputandi ratio non consistit in eo, ut Dialecticæ subtilitates, aut abstractæ Metaphysicorum rationes adversus ipsos afferantur, sed ut ipsis demonstretur, quod fides in omnibus Christiani Orbis Ecclesiis ab Apostolorum ævo usque ad nostra tempora circa controversum articulum semper eadem, ac perpetua fuerit. Ea quoque concertandi ratio observabatur in disputationibus, quas Ecclesia Latina cum Græcis, necnon contra Wiclefum, Joannem Hussum, eorumque fautores instituere cogebatur; ut enim illos impugnaret, in opem vocabat sacras literas, traditionem, seu ipsum Dei Verbum, & opera Patrum, aliorumque Ecclesiasticorum Scriptorum, qui hæc hæreses præcedebant. His pariter armis utebantur Tridentinæ Synodi Patres, qui ob hæreticorum errores, ac tumultus in Christi Domini nomine sese congregabant, non eo ex fine, ut novas fidei decisiones conderent; non enim tum aliud credebatur, quam quod antea semper fuit creditum, cum

ea,

ea, quæ de fide sunt, nulli sint mutationi obnoxia, sed illi conveniebant ideo, ut rursus explicarent ea, quæ Ecclesia credit, semperque credidit. Eandem quoque agendi rationem tenuere Erasmus, Salmeron, Bellarminus, Fratres Wallemburgi, totque alii, qui Ecclesiam specialiter contra Protestantium errores, ac blasphemias vindicabant: hac insuper methodo utebatur clarissimus Magister Nicolis in suo vasto, ac celebri opere, in quo invictis prorsus argumentis demonstratum ibat, quod ea, quæ hodiedum Ecclesia circa realem Christi præsentiam in Eucharistia docet, semper, ac constanter, unanimique voce crediderit. Equidem molestæ sunt ejusmodi disputationes, verum plerumque magnum procreant emolumentum, cum animos rursus excitent, æmulationem inspirent, atque ingenii dotes accuant, illisque ad Ecclesie utilitatem uti admoneant, necnon veritatem magis conspicuam reddant, & denique errorem magis abominatione dignum demonstrent. Hi quippe dogmatum Propugnatores Ecclesie Patres profunda, atque assidua lectione exhauriebant, atque ex iis lucem acquisierunt, qua postmodum sua scripta illustrarunt, quamvis imbibita primæ educationis principia, necnon status, quem amplexi sunt,

sunt, ratio nonnullorum opera obscurasse videatur, prout in Bellarmino deprehenditur, qui circa plures articulos nimium Romanæ Curizæ juribus, ac Pontificum auctoritati tribuit. Itaque Theologi, qui sæculum decimum quartum a tempore Divi Bernardi, & S. Thomæ præcesserant, semetipsos auxilio ad rite cognoscendam Ecclesiæ doctrinam necessario privabant, dum Patrum tam Græcorum, quam Latinorum studium aut abjecerunt, aut saltem plurimum neglexerunt. Nihilominus haud fatis mirari possum providum Dei consilium erga Ecclesiam suam, in cujus utilitatem aliquamdiu, antequam Lutheri, & Calvinii hæreses ex orco revocatæ fuerant, hujus studii amorem, atque aviditatem resuscitavit, indeque sponsæ suæ manibus arma tradidit, quibus se adversus hæc monstra, eorumque incursum defenderet, adeo, ut Deus, quin Ecclesia animadverteret, quod ad pertinax, & difficile certamen apta redderetur, jam eidem præpararet, unde triumphum, ac gloriam reportare posset. Porro specialia hæc, quæ ex sanctorum Patrum studio hauriuntur, emolumenta probe perspecta habebant Concilii primo Bononiæ cœpti, ac Tridenti postea absoluti Patres, quapropter jam in primis Sessionibus Bononiæ inchoatis sanxe-

sanxe-

sanxerunt, ut plura Patrum opera, quæ præscribebant, Italice redderentur, hujusque laboris curam Floremontio Suesfano Episcopo committebant, qui etiam hoc munere egregie defungebatur: Hoc Synodi mandatum in nullo quidem Tridentinæ Synodi Historico descriptum reperitur, omni tamen dubio vacat, ejusque certitudo manifesta redditur per ipsas hæc versiones hodieum existentes, necnon per tenorem cujusdam epistolæ, datæ ad Cardinalem Cervinum, qui postea assumpto nomine Marcelli II. Summus Pontifex creatus est. Itaque providum hoc Synodi consilium, ni fallor, grata memoria dignum est; inde enim elucet, non sine pudore fuisse consideratum, quod studium adeo necessarium tanto tempore fuerit neglectum, indeque declaratur ingens illud restaurandi ardor, quem strenue fuisse continuatum innumeræ demonstrant editiones, ac versiones novæ, quibus Patrum opera toto sæculo decimo sexto in varias linguas fuere translata. His insuper subjungere possemus, quod hujus studii fervor in sæculo decimo septimo fuerit continuo auctus: verum hujus rei argumenta usque adeo omnibus sunt cognita, ut ea referre supervacaneum foret, aliunde vero duntaxat de studiorum restauratione sermonem instituere constituimus.

§. XII.